

Иля Варшавски

Тревожни симптоми няма

1

– Бъбреците му не ми харесват – каза Крепс.

Леруа погледна на екрана:

– Бъбреци като бъбреци. Виждал съм и в по-лошо състояние. Впрочем те, изглежда, вече са били регенерирани. Какво им е правено миналия път?

– Сега ще проверя. – Крепс набра шифъра на диска на автомата.

Леруа се облегна в креслото и измърмори нещо през зъби.

– Какво казахте? – попита Крепс.

– Минаха шест часа. Време е да прекратим наркозата.

– А какво ще правим с бъбреците?

– Получихте ли информацията?

– Получих. Ето я. Пълно възстановяване на легенчетата.

– Дайте да видя.

Крепс познаваше маниера на шефа да не бърза с отговора и търпеливо чакаше.

Леруа остави лентата и недоволно се намръщи.

– Ще трябва да ги регенерираме. Едновременно с това вложете програма и за генетична поправка.

– Нима мислите, че...?

– Безспорно. Иначе за петдесет години нямаше да бъдат в такова състояние.

Крепс седна пред перфоратора. Леруа мълчеше, като почукваше с молива по бюрото.

– Температурата на ваната се покачи с три десети от градуса – каза сестрата.

– Дайте дълбоко охлаждане за... – Леруа се запъна. – Почакайте малко. Е, какво става с програмата? – обърна се той към Крепс.

– Контролният вариант е в машината. Покритие деветдесет и три процента.

– Добре, ще рискуваме. Дълбоко охлаждане двадесет минути. Разбрахте ли ме? Двадесет минути дълбоко охлаждане. Градиент – половин градус в минута.

– Разбрах – отвърна сестрата.

– Не обичам да се намесвам в наследствеността – рече Леруа. – Никога не знаеш точно какви последици може да има.

Крепс се извърна към шефа:

– А според мен това изобщо е отвратително. Особено обновяването на паметта. Лично аз никога не бих се съгласил.

– А на вас никой не би ви и предложил.

– То се знае! Създадох каста на безсмъртните и сега всички трябва да играем по тяхната гайда.

Леруа уморено затвори очи.

– Вие сте загадка за мен, Крепс. Понякога просто се боя от вас.

– Че какво толкова страшно има в мен?

– Ограниченост.

– Благодаря.

– Минус шест – каза сестрата.

– Достатъчно. Включете регенерацията.

Вивлетови светлинки лумнаха по тавана на операционната зала.

– Подайте обратната връзка върху матрицата на контролния вариант на програмата.

– Добре – отвърна Крепс.

– Наследствено предразположение – промърмори Леруа. – Не обичам да се занимавам с такива неща.

– И аз – каза Крепс. – Изобщо всичко това ми е дълбоко противно. Кому е нужно?

– Кажете, Крепс, познат ли ви е терминът борба за съществуване?

– Познат ми е. Учил съм го като дете.

– Не точно това имах пред вид – прекъсна го Леруа. – Говоря за борбата за съществуване на целия биологичен вид, наречен в древността Хомо Сапиенс.

– И за това е необходимо да регенерираме уроди със стогодишна давност?

– Колко сте тъп все пак, Крепс! На колко сте години?

– На тридесет.

– И от колко години работите като физиолог?

– От пет.

– А преди това?

– Много добре знаете.

– Учихте, нали?

– Учих.

– И така, двадесет и пет години от живота ви са отишли напразно. Но за да представлявате действително нещо, е необходимо още да станете математик, кибернетик, биохимик, биофизик – сиреч да завършите

още четири университетски курса. Пресметнете на колко години ще сте тогава. А колко време ще ви е нужно още, за да придобиете онова, което скромно наричат опит, а всъщност представлява проверената от живота способност да се мисли истински научно?

Лицето на Крепс се покри с червени петна.

– Така ли смятате?

– Нищо не смятам. За помощник ви бива, не мога да се оплача от вас, но да си помощник само по себе си е нищо. В науката са нужни ръководители, изпълнители винаги ще се намерят. Обстановката непрекъснато се усложнява. С годините проблемите се увеличават, проблеми остри, нетърпещи отлагане, проблеми, от които може би зависи самото съществуване на човешкия род, А животът не чака. Той непрестанно ни ръга: работи, работи, всяка година работи повече, все по-интензивно, все по-продуктивно, иначе застои, иначе деградация, а деградацията е смърт.

– Страхувате се да не загубите съревнованието? – запита Крепс.

Насмешлива усмивка едва докосна тънките устни на Леруа:

– Нима вие мислите, Крепс, че ме вълнува коя социална система ще възтържествува в тоя хубав свят? Аз си знам цената. Ще ми я даде всеки, при когото се съглася да работя.

– Учен-наемник?

– А защо не? И като всеки честен наемник, ще съм верен на знамената, под които се сражавам.

– Тогава говорете за съдбата на Дономага, а не за цялото човечество и си признайте, че...

– Стига, Крепс! Не искам да слушам изтъркани сентенции. По-добре кажете защо когато възстановяваме на човека сърдечния му мускул, регенерираме черния му дроб, подмладяваме организма му, тогава всички са във възторг: това е човечно, хуманно, велика победа на разума над природните сили. Но щом понадникнем по-навътре, типове като вас надигат вой: „Ах! Обновили са паметта на учен. Ах! Кошунствени операции, ах!...“ Не забравяйте, че нашите опити струват много пари. Длъжни сме оттук да излизат наистина работоспособни учени, а не подмладени изкуфели старчоци.

– Добре – каза Крепс, – може и да сте прав. Дяволът не е толкова страшен.

– Особено когато можем да му дадем мозък на ангел – усмихна се Леруа.

Завъня времетраят.

- Двадесет минути – безстрастно рече сестрата.
- Крепс отиде при апарата:
- На матрицата за контролната програма се появяват нули.
- Отлично! Изключете генераторите. Повишавайте температурата – градус в минута. Време е да преустановите наркозата.

2

Огромният мил свят отново се раждаше от небитието. Чувствуваше го във всичко: в приятно разхлаждащия тялото регенерационен разтвор, в тихото напевно бръмчене на трансформаторите, в ритъма на пулсиращата кръв, в мириса на озон, в матовата светлина на лампите. В събуждащото се тяло властно нахлуваше околният, великолепен, познат и вечно нов свят.

Кларънс надигна глава. Две черни фигури в дълги до петите анти-септични халати стояха надвесени над ваната.

– Е, как сте, Кларънс? – запита Леруа.

Кларънс се протегна.

– Възхитително! Като че ли отново се родих.

– Точно така е – измърмори Крепс.

Леруа се усмихна:

– Искате ли да скачате, а?

– Такъв прилив на сили! Готов съм планини да обърна.

– Ще имате време и за това. – Лицето на Леруа стана сериозно. – А сега – под душа и в инверсационната.

... Кой казва, че здравият човек не усещал тялото си? Глупости! Няма по-голямо наслаждение от това, да усещаш биенето на собствено-то си сърце, трепета на диафрагмата, нежното облъхване на трахеята с въздух при всяко вдишване. Ето така с всяка клетка на младата си гъвкава кожа да посрещаш ударите на мощната водна струя от душа и да пуфтиш леко като мотор, работещ на празни обороти, мотор, в който има огромна неизползвана резерва от мощности. Дявол да го вземе, колко е хубаво! Все пак за петдесет години техниката е направила невероятен скок. Нима може да се сравнява предишната регенерация с тази? Тогава, общо взето, просто ме позакърпиха, а сега... Ех, колко е хубаво! С Елвира направиха просто чудо. Само тя напразно се отказа от инверсията. Жените винаги живеят с миналото, ревниво пазят спомените си. Защо да мъкнеш със себе си тоя ненужен баласт? Животът е в бъдещето. Каста на безсмъртни, добре са го измислили! Интересно, какво ли ще е след инверсията? Откровено да си говорим, напоследък мозъкът ми нещо не го биваше, за цяла година нито една статия. Сто години не са шега. Нищо, сега ще се убедят на какво още е способен старият Кларънс.

Отлична идея да се явя пред Елза в деня на нейната седемдесет и пет годишнина обновен не само физически, но и духовно...

– Достатъчно, Кларънс. Леруа ви чака в кабинета за инверсия, обличайте се! – Крепс подаде на Кларънс пухкавата хавлия.

3

Назад-напред, назад-напред – пулсира ритмично токът в затворената верига по определения ритъм, по определения ритъм...

От повърхността на нажежената жичка се отделя електронен поток и се насочва, ускорен от електрическото поле, към вакуума. Стоп! Към мрежата е подаден отрицателен потенциал. Невъобразимо кратка пауза и нетърпеливият рой отново се понася към анода. Вложеният ритъм поражда в кварцовия кристал недостъпни за ухото звукови трептения, десет пъти по-високи от бръмченето на комар.

Немите вълни на ултразвука пробягват по сребърната жичка, металният кърлеж се впива в кожата, навлиза в черепната кухина. Все по-навътре, все по-навътре в светая светих, в най-великото чудо на природата, наречено мозък.

Ето я тайнствената сива маса, огледалото на света, поместило мъки и радости, надежди и разочарования, издигания и падения, гениални прозрения и грешки.

Лежаният в креслото човек е забил поглед в прозореца. В огледалните стъкла се отразява екранът с гигантското изображение на неговия мозък. Той вижда светещата диря на микроскопичните електроди и ръката на Леруа на пулта. Спокойни и уверени ръце на учен. „По-навътре, по-навътре, заповядват тези ръце, още пет милиметра. Внимателно! Тук има кръвоносен съд, по-добре да го заобиколим!“

Кракът на Кларънс отече. Размърда го леко, за да смени позата.

– Спокойно, Кларънс! – Гласът на Леруа е приглушен. – Още няколко минути, поставете се да не се движите. Надявам се, че нямате неприятни усещания?

– Не. – Какви усещания, когато той знае, че тази сива маса, анализатор на всякакви видове болки, е напълно лишена от чувствителността си.

– Сега започваме – каза Леруа. – Последният електрод.

Започва най-главното. Двестата електрода са включени в програмното устройство. Човекът и машината вече представляват едно цяло.

– Дайте напрежение! – заповяда Леруа. – Излегнете се, Кларънс, както ви е удобно.

Инверсия на паметта. Машината трябва да огледа всички кътчета на човешкия мозък, да прерови безкрайната верига от спомени, да

осмисли подсъзнателното и да реши какво да махне завинаги и какво да остави. Да прочисти складовете от ненужните вехтории.

На пулта светва зелена лампичка. Токът е подаден към мозъчната кора.

... Малко момче стои смутено пред счупен буркан със сладко, кафявата гъста течност се разлива по килима...

Стоп! Сега комплексът от усещания ще бъде разложен на съставките си и сверен с програмата. Какво е това там? Страх, объркване, първи възприятия за тленността на околния свят. Да се махне. Релето изшраква едва чуто. В мозъка е подаден токов импулс, нервната възбуда в този участък престава да циркулира. Вместимостта на паметта е увеличена за по-важни неща.

... Група ученици изскача на улицата. Нещо си шепнат. В центъра е дангалак с рижава невчесана сплъстена коса и щръкнали уши. Колко е трудно да си даваш вид, че никак не се боиш от тая паплач. Краката сякаш омекват, гадене, буцата се надига към гърлото. Искаш да бягаш. Те се приближават. Зловецко мълчание и мутрата с щръкнали уши се озъбва. Удар по лицето...

Да се махне! Щрака релето, щрака щрак, щрак, щрак...

... Бряг на река, по водата танцуват поплавъци. Черна сянка. Крак в износен ботуш. Хвърлените въдици плават по течението. Червени кръгове пред очите. Удар с юмрук в ненавистната мутра, втори, трети. Поваленият, хленчещ враг, размазва кръвта по лицето си...

Милисекунда за анализ. Да се остави. Увереност в собствените сили, радост от победата са нужни на учения не по-малко, отколкото на боксьора на ринга.

... Отблясъци от огъня по върховете на елите. Зачервени от виното и младостта лица. Сноп искри се разхвърчат от огъня, когато подхвърлят в него сухи клони. Працене на огън и песен: „Звездата на любовта е на небосвода“, лицето на Елза. „Ела, Кларънс. Искане ми се тишина.“ Шумолят сухите листа под краката. Бялата рокля на фона на стъблото. „Може би все пак ще се решите да ме целунете, Кларънс?“ На разсъмване горчив мирис на мъх. Закуска в ресторантчето край града. Топло мляко с препечени филийки. „Това е завинаги, нали, мили?“

Светват и гаснат лампичките на пулта. Любовта към жена е хубаво нещо. Възбужда въображението. Останалото да се махне. Тези глупости заемат прекалено много нервни връзки. Щрак, щрак. Всичко е сведено до размерите на фотография в семеен албум: „Бяла рокля на фона на стъбло.“ „Може би все пак ще се решите да ме целунете, Кларънс?“

Невидимият лъч снове по клетките на електронния номератор, открива всички скрити тайни на човешката душа. Това пък какво е там? Да се подаде напрежение на тридесет и втория чифт електроди. Да се остави това, онова да се махне, да се остави, да се махне, да се махне, да се махне, щрак, щрак, щрак.

... *Първата лекция, черен костюм, издокараната Елза. Прикрита тревога в сините очи. „Успех, скъпи.“ Амфитеатрална аудитория. Внимателни, насмешливи лица на студенти. Дрезгав, несигурен в началото глас. Въведение в теорията на комплексните променливи. Отворени уста на младежите от първия ред. Постепенно шумът стихва. Тебеширът потрепва по дъската. Радостна увереност, че лекцията минава успешно. Аплодисменти, поздравления на колегите. Колко отдавна беше! Преди седемдесет години. На двадесети септември...*

Щрак, щрак. Оставени са само датата и кратък конспект на лекцията. По-нататък, по-нататък.

„... *Виж нашия син. Нали наистина прилича на теб?*“ *Букет рози на масичката до леглото. Купи ги в цветарницата при моста. Русокосата продавачка сама ги избра. „Жените обичат хубавите цветя, уверена съм, че ще ѝ харесат.“*

Щрак, щрак. Вън ненужните спомени. Мозъкът на математика трябва да се освободи от тия сантиментални глупости.

... *Пронизителен вик на Елза. Съчувствени телеграми, телефонни обаждания, тълпа репортьори на стълбището. „Целият свят се гордее с подвига на вашия син.“ На първите страници по вестниците в черна рамка снимка на младеж в скафандър до трапа на ракета. Църква, притихнала тълпа. Мършава фигура на свещеник. „Вечна памет на покорителите на Космоса.“*

Светват и гаснат лампичките на пулта. Лъчът се задържа в една от клетките на паметта, блоковете на логическия анализатор работят до краен предел. Отново полученият резултат се сверява с програмата и пак логически анализ.

– Какво става там? – Погледът на Леруа е обърнат към пулта. Изглежда, машината се колебае с избора.

– Най-после, слава богу! – Леруа облекчено си отдъхва, като чува призивното щракане на релето. – Крепс, още утре проверете записа, да не са объркали него с програмата.

Щрак, щрак, щрак. „*Вечна памет на покорителите на Космоса.*“
Още една клетка на паметта е свободна.

Милиони анализи в минута. Събития и дати, лица на познати,

прочетени книги, откъси от филми, вкусове и навици, физически константи, тензори, формули, формули, формули. Всичко това трябва да се подреди, сортира, ненужното да се изключи.

Щрак, щрак. Мозъкът на математика трябва да притежава огромна професионална памет. Нужно е да се обезпечи необходимата вместимост поне за още петдесет години. Кой знае с колко още познания ще трябва да разполага. Вън целия баласт. Щрак, щрак.

Кривите на екрана на осцилографа танцуват. Леруа е недоволен. Май ще трябва да привършват, мозъкът е уморен.

– Достатъчно! – дава команда той на Крепс. – Повикайте санитарите да го отнесат в стаята.

Крепс натиска звънеца. Докато санитарите се занимават с безчувственото тяло, той изключва апарата.

– Край ли?

– Край – отвръща Леруа. – Уморен съм като господата бога на шестия ден след сътворението на света. Необходимо ни е малко да се поразвлечем. Хайде да се отбием в някое кабаре, Крепс. И на вас ще ви дойдат добре известна доза силни изживявания след такава работа.

4

Раз, два, три, леви, леви. Раз, два, три. Отлична гимнастика е ходенето! Вдишване, пауза, издишване, пауза.

Туп, туп, туп, лявото предсърдие, дясната камера, дясното предсърдие, лявата камера. Раз, два, три, леви, леви.

Кларънс върви леко с широки крачки по улицата. Вдишване, пауза, издишване, пауза. Какво разнообразие от миризми, нюанси. Обновеният мозък жадно попива околния свят. Горещата кръв пулсира в артериите, нахлува в лабиринта на кръвоносната мрежа и отново се връща по своите кръгове.

Туп, туп, туп. Малък кръг, голям кръг, дясно предсърдие, лява камера, ляво предсърдие, дясна камера, туп, туп. Вдишване, пауза, издишване, пауза.

Стоп! Кларънс е поразен. Зеленият фон на листата е обсапан с пурпурни цветчета, излъчващи неопикуем аромат. Той коленичи и като животно души храста.

В очите на минаващата край него девойка има насмешка и неволно възхищение. Много красив е този човек, коленичил така пред цветята.

– Да не сте загубили нещо? – пита го тя, усмихвайки се.

– Не, просто искам да запомня аромата им. Не знаете ли как се наричат тези... – Проклетие! Забравил е названието им. – Тези... растения?

– Цветя – поправя го тя. – Обикновени червени рози. Нима никога не сте виждали рози?

– Не, не ми се е случвало. Благодаря. Ще ги запомня: червени рози.

Той се изправя, докосва предпазливо с пръсти цветчетата и тръгва отново.

Раз, два, три, леви, леви.

Момичето с удивление гледа подире му. Чудак, а жалко. Можеше поне да бъде малко по-любезен. „Червени рози, рози“ – повтаря той.

Кларънс отваря широко вратата на аудиторията. Днес тук има семинар.

Приличащият на стар мопс Леви стои до изписаната с уравнения дъска. Той се обръща и махва на Кларънс с тебешира в ръката. Всички погледи се устремяват към Кларънс. На вратата се тълпят студенти.

Дошли са, разбира се, не заради Леви. Героят на деня е Кларънс, представител на кастата безсмъртни.

– Моля да ме извините за закъснението – казва той, като сяда на мястото си. – Можете да продължите.

Погледът му шари бързо по дъската. Така, така. Старецът е взел за доказателство теоремата на Лангрен. Интересно.

Леви преминава към втората дъска.

Кларънс не забелязва устремите в него очи. Нещо си пресмята наум. Напрегнат е като кон за надбягвания преди старт.

„Да! Впрочем да не избързвам, да проверя още веднъж. Така, отлично!“

– Достатъчно!

Леви се обръща в недоумение:

– Казахте ли нещо, Кларънс?

Усмивката на устните на Кларънс е ослепителна, безпощадна:

– Казах достатъчно. Във втория член неопределеността не е разкрита. При решението в частните производни вашето уравнение се превръща в тъждество.

Той отива на дъската, изтрива небрежно написаното от Леви, изписва няколко реда и със замах подчертава резултата.

Лицето на Леви заприличва на печена ябълка, извадена със закъснение от фурната. Няколко минути той гледа дъската.

– Благодаря, Кларънс... Ще си помисля върху това.

Сега Кларънс нанася решаващия удар. Тишината в аудиторията става напрегната.

– Най-добре ще е да не се захващате занапред с работа, която не е по силите ви.

Нокаут.

... Той отново върви по улицата. Раз, два, три, леви, леви, вдишване, пауза, издишване, пауза.

Поваленият, хленчец враг размазва кръвта по лицето си. Печена ябълка, извадена със закъснение от фурната. Увереност в собствените сили и радост от победата са нужни на учения не по-малко, отколкото на боксьора на ринга.

Раз, два, три, вдишване, пауза, издишване, пауза, раз, два, три, леви, леви.

5

– Олаф!

Елза го посреща сияеща, блестяща. Колко е хубава – млада Афродита, родена в регенерационната вана.

Бяла рокля на фона на стъблото. „Може би все пак ще се решиш да ме целунеш, Кларънс?“

– Здравей, скъпа. – Целувката съвсем не прилича на онази, която обикновено си разменят съпрузите в деня на брилянтната им сватба.

– Я да те видя. Великолепно изглеждаш. Ще трябва май да наема телохранители да те пазят от студентките.

– Глупости, като имам такава жена...

– Пусни ме, ще ми развалиш прическата.

Той тръгва из стайте, хвърля поглед на книгите в библиотеката, разглежда шишенцата на Елзината тоалетна, с любопитство оглежда мебелите, стените. Всичко е така привично и все пак непознато. Като че ли някога го е сънувал.

– Новото ти увлечение? – пита той, като вижда снимката на младеж в скафандър пред трапа на ракета.

В очите на Елза има ужас.

– Олаф! Какво говориш?!

Кларънс свива рамене:

– Не съм от мъжете, които ревнуват жените си от техните познати, но сама разсъди. Нали някому може да се стори странен маниерът ти да окачваш над кревата си снимките на кавалерите си. И защо ме гледаш така?

– Защото... защото това е Хенри... нашият син... Боже! Нима нищо не помниш?!

– Всичко помня великолепно, но ние никога не сме имали деца. Щом искаш все пак тази снимка да се мъдри тук, можеше поне да измислиш нещо по-остроумно.

– О, господи!!

– Недей, скъпа. – Кларънс се навежда над ридаещата жена. – Добре, нека стои тук, щом ти харесва.

– Махни се! За бога, махни се веднага, Олаф. Остави ме сама, много те моля, върви!

– Добре. Ще отида в кабинета. Когато се успокоиш, извикай ме...

Събития и дати, лица на познати, прочетени книги, откъси от филми, физически константи, тензори, формули, формули, формули. Бяла рокля на фона на стъблото. „Може би все пак ще се решите да ме целунете, Кларънс?“ Червени рози, теоремата на Лангрен, печена ябълка, извадена със закъснение от фурната, радост от победата!...

Не, той решително не разбира каква муха е влязла в главата на Елза...

Масата е наредена празнично. До бутилката старо вино е сватбената торта. Две гълъбчета от крем поддържат с клюна си цифрата 75.

– Виж какво съм приготвила. И виното е седемдесет и пет годишно.

Слава богу, Елза май се е успокоила. Но защо седемдесет и пет?

– Много мило, макар че не е съвсем точно. Аз не съм на седемдесет и пет години, а на сто. А и ти, доколкото си спомням, си на толкова.

Отново този странен разтревожен поглед.

Той си отрязва голямо парче от тортата и напълва чашите с вино.

– За безсмъртието!

Чукат се.

– Бих искал – казва Кларънс, като яде торта – непременно и на теб тази година да ти направят инверсия. Мозъкът ти е претоварен. Затова си измисляш несъществуващи събития, бъркаш датите и си крайно нервна. Искаш ли утре да позвъня на Леруа? Операцията е толкова лека.

– Олаф – очите на Елза умоляват, чакат, заповядват, – днес е двадесет и трети август, нима не помниш какво се случи преди седемдесет и пет години на този ден?

... Събития и дати, лица на познати, тензори, формули, формули, формули...

– Двадесет и трети август ли? Струва ми се, този ден взех последния си изпит. Разбира се! Изпита при Елхард, три въпроса, първия...

– Престани!!

Елза изскача от стаята, като бърше с кърпичката очите си.

„Да... – Кларънс си налива още вино. – Бедната Елза! На всяка цена трябва утре да я заведа при Леруа.“

Когато Кларънс влезе в спалнята, Елза беше вече в леглото.

– Успокой се, скъпа. Не заслужаваше да плачеш за такива дреболии! – Той прегърна потрепващите рамене на жена си.

– Ох, Олаф! Какво са направили с теб?! Целият си някакъв чужд, неистински! Защо се согласи? Ти всичко, всичко си забравил!

– Просто си се преуморила. Не биваше да се отказваш от инверсията. Мозъкът ти е претоварен, сто години не са шега работа.

– Какъвто си станал, боя се от теб...

„Може би все пак ще се решите да ме целунете, Кларънс?“

6

Зловещо предчувствие за беда отравяше мириса на рози, объркваше стройните редици от уравнения. Бедата смущаваше и съня му, влизаше безшумно с меките си лапи. Тя бе нейде съвсем наблизко.

Без да отваря очи, Кларънс сложи ръка на рамото на жена си:

– Елза!

Опита се да отвори изстиналите клепачи, да стопли с дъха си безжизненото лице на статуята, да измъкне от вкочанените пръсти шишенцето.

– Елза!!

Никой не може да събуди живот у камък. Кларънс грабна слушалката на телефона...

– Отравяне с морфин – каза лекарят, като обличаше палтото си. – Смъртта е настъпила преди около три часа. Смъртния акт оставих върху телефонния указател, там записах и телефона на погребалното бюро. В полицията сам ще съобщя. Няма никакво съмнение, че е самоубийство. Мисля, че те няма да ви безпокоят.

– Елза! – Той бе коленичил до кревата и галеше студеното бяло чело. – Прости ми, Елза! Боже, какъв кретен съм бил! Да си продам душата! И за какво? За да стана сметачна машина, да получа възможност да се подиграя с глупака Леви!... *Печена ябълка, извадена със закъснение от фурната. Радост от победата, теоремата на Лангрен, тензори, формули, формули...* с този глупак...

Кларънс протегна ръка и взе от масичката листа.

В дванадесет часа позвъни телефонът.

Както беше на колене, Кларънс дигна слушалката:

– Слушам.

– Ало, Кларънс! Обажда се Леруа. Как прекарахте нощта?

– Как прекарах нощта ли? – разсеяно повтори Кларънс, като гледаше математическите формули, изписани върху смъртния акт. – Нощта прекарах отлично.

– Самочувствието как е?

– Великолепно! – С уравнения бяха изписани и много листове на телефонния указател, който се намиреше върху възглавницата, до главата на покойната. – Позвънете ми след два часа, сега съм много зает. Струва ми се, че успях да докажа теоремата на Лангрен.

Леруа се усмихна и остави слушалката.

– Е, как е? – запита Крепс.

– Всичко е наред. Операцията е напълно успешна. Тревожни симптоми няма.

КРАЙ

© 1964 Иля Варшавски
© 1980 Цвета Пеева, превод от руски

Иля Варшавский
Тревожных симптомов нет, 1964

Сканиране: Xesiona, 2008
Разпознаване и редакция: Mandor, 2009

Издание:

Иля Варшавски. Тревожни симптоми няма
Книгоиздателство „Георги Бакалов“, Варна, 1980
Съставител: Димитър Пеев
Преводач: Цвета Пеева
Редактор: Гергана Калчева
Оформление: Богдан Мавродинов и Жеко Алексиев
Илюстрация на корицата: Текла Алексиева
Художествен редактор: Иван Кенаров
Технически редактор: Пламен Антонов
Коректор: Жулиета Койчева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12516>]